

G e m a a l C r e m e r

in t vissersdorp met rode daken
staat massief een oud gemaal
waar poldergangen golven raken;
koper, ijzer, steen en staal
vertellen hun verhaal
aan wie het horen willen,
techniek laat hier
de trommelvliezen trillen;

de polder moet naar vaste peilen,
wat daar teveel is gaat door zijlen
naar de inlaat in de haven,
waarna de stoere diesels
zich aan zoet water laven
dat slechts kort hun magen vult,
want pompen hebben geen geduld
ze willen uren maken, liters per seconde;

bij noodweer ziet de zijlman vrouw noch sponde
de veiligheid van mens en dier dát zijn zijn zaken,
zijn inzet, kennis, kunde daar kun je staat op maken;

en als de klus geklaard is,
het water uitgeslagen,
de zon wat schuchter op 't zijldorp schijnt
de buienmassa snel verdwijnt
de boer tevreden 't land op gaat
waarop 't gewas te pronken staat
geen nieuwe regen wordt voorspeld,

dan zijn de draaiuren geteld
en keert de rust terug aan de kust,
dan rest het nawerk voor de machinist,
die eerst het bonkend ritme mist
van wat hem lief is: zijn motoren
die onvoorwaardelijk bij hem horen;

een oud gemaal, een oud verhaal
van technisch oergeweld;
't is bittere noodzaak polderlieden
dat het wordt doorverteld:
bij dalend land, een zee die stijgt
is 't onverantwoord dat men zwijgt.

Alfred van Hall

Geschreven ter gelegenheid van het 80-jarig bestaan
van Gemaal Cremer, september 2011